

sin tekniske Kyndighed og Dydighed, som det ærede Medlem, der nævnedes Sagen, har paa sin juridiske Dydighed, og der var jo tilmed Benge disponible til Sagens Gennemførelse ved Siden af Overslag og Tegninger. Jeg skylder at sige dette for at retfærdiggøre mig over for den Betydning, at jeg kommer her ind i Tinget uden at have teknisk-kyndige Mænds Overslag med mig, naar jeg indbringer Jærnbaneanlægsloven. Om vedkommende virkelig har plukket en Gaas i den Anledning, skal jeg ikke indlade mig paa. Jeg finder altsaa ogsaa, at det vilde være rigtigt, om man her traf Bestemmelser med Hensyn til, paa hvilke Betingelser Koncessioner vilde blive givne. Jeg vil dog sige, at jeg ser ikke, hvorfor man siger i § 7: "Endvidere kan ved Koncessionen fastsættes", medens der i § 6 gives Regler, som det forudsættes, at Koncessionerne altid skulle indeholde. Reglerne i § 7 forekommer det mig, at man ogsaa dristig kan sige, at Koncessionerne bør indeholde, saa de kunne godt falde ind under samme faste Betingelse, som fremgaar af § 6. Ved § 8 har jeg selvfølgelig og maa have temmelig store Betænkeligheder. Jeg er glad ved Paragraffen, for saa vidt den fastsætter et Tilskud til saadanne Privatbaner, at man derigennem vil træffe Bestemmelser om fremtidige Tilskud. Jeg kunde ønske det var højere end $\frac{1}{4}$, jeg vilde hellere se, at der havde staaet $\frac{1}{3}$, men det er jo et Punkt, vi kunne forhandle om i Udvalget med den ærede Minister. Den Bestemmelse derimod, som giver Ministeren Generalfuldmagt til at optage Laan, hver Gang der bliver Tale om at give Tilskud til Privatbaner, kan jeg ikke billige, og jeg maa for mit Vedkommende tage Afstand deraf. Jeg tvivler ogsaa paa, om det er i god Forstaaelse med Grundlovens § 47 at give en saadan Generalfuldmagt til at optage Laan. Selv om det er i det bestemte Næmed: til Privatbaner, maa vi huske paa, at det ikke bliver for en enkelt Gang, eller til en enkelt Minister, man giver denne Bemyndigelse, men det er jo ud i Fremtiden. Jeg tvivler noget om, at det er i god Forstaaelse med Grundloven. Men i hvert Fald tror jeg heller ikke, det vil være klogt eller rigtigt. Jeg maa finde det rigtigt, at man, hver Gang der bliver Spørgsmaal om at

give Koncession paa saadanne Privatbaner, forhandler om selve Baneanlæget, udtaler sin Kritik deraf, og ogsaa maa sige sin Villigelse deraf, og med det samme tager sit Beslutning om, hvorledes dette Tilskud skal tilvejebringes, om det skal være af Statskassens Beholdninger eller ved Laan. Medens jeg er ved denne Paragraf, tør jeg vel, med den ærede Formands Tilladelse, udtale min Mening om denne Bestemmelse i sin Almindelighed, da den jo kommer for igen paa to efterfølgende Lovforslag, som staa paa Dagsordenen. Min Mening er da den, at der ingen Grund er til at forlange Statslaan for saadanne Tilskud, saa længe Statskassen er i Stand til at dække Beløbet. Noget andet vilde det jo være, dersom det forelå Forslag om Udvikling af hele vort Kommunikationsvæsen, store Udviklinger af vort Jærnbaneanlæget og vort Dampfærgevæsen, som kostede mange Millioner, og hvor der altsaa mulig kunde være Tale om, at de ikke kunde dækkes af Statskassen. Vi vide jo, at vi tidligere have bygget Jærnbaner ved Laan, men overfor de Baner, som foreligger, og saa længe det maa siges, at Tilskuddet rigeligt kan dækkes af Statskassen, maa jeg og mine Meningsfæller tage Afstand fra denne Bestemmelse. Jeg vil haabe, at det ogsaa ved nærmere Forhandling med den ærede Minister vil lykkes at føre dette Lovforslag igennem Rigsdagen og saa en Lov ud af det, uden at saa vedtaget en saadan Bestemmelse om Statslaan. Altsaa, paa egne og Meningsfællers Vegne maa jeg tage Afstand fra en Bestemmelse som den, der er foreslaaet i dette og følgende Lovforslag.

Scharling: Jeg er ikke blot enig med den ærede sidste Taler i, at det vilde være ganske ønskeligt og hensigtsmæssigt, om man kunde komme til at fastsætte visse almindelige Regler, under hvilke Koncessioner paa Jærnbaneanlæg overhovedet gives, men jeg mener ogsaa i Modsætning til ham, at det vilde være ret ønskeligt, om Tinget kunde blive fri for at bestæftige sig med alle de mange maa Jærnbanelove, som ellers kunne forudses at ville lægge ikke ringe Beslag paa dets Tid, maasse baade i denne og kommende Samlinger. Men jeg tilstaar, at jeg egentlig ikke benter, at Tinget skulde vise den Resignation at give saaledes Afstald paa